

Unelille saladus

Kelli Marie Jaama 5. kl

Unetüdruk Smille hakkas minema oma igaõisele tööle. Nimelt unelilli korjama. Ta läks läbi metsa, kus pole olnud näha ühtegi inimest. Aga sel ööl oli seal keegi. Smille kohtas tillukest poissi, kes mängis oma väikese mänguautoga.

Smillel oli hea süda ja ta küsis poisilt, ega ta eksinud ole. Poiss oli korralikust perest ja talle oli õpetatud, et alati tuleb öelda kõigepealt oma nimi, siis muu. Nii ta vastaski.

Poisi nimi oli Julius ja ta oli viieaastane. Ta oli tulnud lihtsalt metsa mängima. Smille oli rahul ja hakkas unelilli korjama. Julius nägi seda. Poiss oli alati mõelnud, kuidas uni tema silma tuleb.

Uudishimulikult jälgis ta uduse välimusega Smillet. Smille noppis ühe unelille ja lausus: "Need on unelilled ja kui neilt õielehti kellegi silma puistata, jääb ta otsekohe magama!" Nii sai Julius unelille saladusest teada ja ta oli selle üle väga rõõmus. Nüüd hakkas ka Julius unelilli korjama ja unepoisina töötama. Ta aitas Smillet ja sai temaga peagi heaks sõbraks. Aga Juliuse vanemad märkasid, et Julius on kogu aeg kodust ära. Nad pärisid aru. Kuid julge Julius vastas, et tema käib Smille juures koolis. Vanemad jäid teda uskuma ja ega see ju väga vale olnudki! Ta käiski Smille juures, aga mitte tavalises koolis, vaid unekoolis. Nii kasvas Juliusest tubli unepoiss, kes igal õhtul lapse silma sisse unelilli toob!

Head und ja ilusaid unenägusid!

Unejutt unenäost.

Sandra Suits 5. kl

Estonia Seltsi korraldatud Salme Reegi õhtujuttude võistlusel auhinnatud töö

Elas kord üks unenägu. Tema nimi oli Tsing-Tsang. Ta oli hiinlane. Ta oli kõigist teistest unenägudest erinev, kuna ta pidi iga õhtu kandma punast mütsi. See oli karistus selle eest, et ta ükskord ei viitsinud laste juurde minna. See oli Unenäomaailmas väga kriminaalne tegu. Sellepärast pidigi ta iga õhtu punast mütsi kandma. Kord hakkas Tsing-Tsang jälle laste juurde minema. Ta võttis oma mootorratta ja sõitis Unenäomaailmast tavalisse maailma. Ta jõudis esimese maja juurde, jättis mootorratta õue ja läks majja. Täiskasvanud ju teda ei näinud. Tsing-Tsang vaatas kella: pool üksteist. Tsing-Tsang sisenes roosast uksest. See oli lastetuba. Toas olid laud, toolid, kott-tool, riiul, arvuti ja voodi. Voodis lebas üks tüdruk.

“Tere,“ ütles tüdruk.

“Tere,“ vastas Unenägu.

“Sa oled Unenägu, eks?“ küsis tüdruk.

“Jah. Kas lähme Unenäomaailma?“ küsis Tsing-Tsang.

“Olgu,“ oli tüdruk nõus.

“Ahjaa, mis su nimi on?” küsis Tsing-Tsang.

“Minu nimi on Laura.”

Tsing-Tsang kutsus Laura oma mootorratta peale. Nad kimasid Unenäomaailma.

“Miks sa kogu aeg punast mütsi kannad? Väljas on ju soe?” päris Laura.

“Ma pean kandma. See on karistus selle eest, et ma laisk olin. Kui ma selle ära võtaks, muutuks ma Õudusunenäoks,” vastas Tsing-Tsang.

“ Ahsoo,” ütles Laura.

Üsna varsti olid nad Unenäomaal. “Mida sa teha tahad?” küsis Tsing-Tsang.

“Ma tahaksin karu seljas ratsutada.”

“Olgu pealegi.”

Järsku ilmus Laura kõrvale karu. Tal oli sadul seljas. Kui Laural ratsutamisest himu täis oli, ütles ta:

“Ma tahaksin Hiinasse minna.”

“Olgu.”

Laura sattuski Hiinasse. Ta sõi ära kolm mandariini.

Siis tuli talle uni peale ja ta jäi magama.

“Laura!” hüüdis keegi.

“Mis on?” küsis Laura uniselt.

“Ärka üles!”

“Emme?” Laura ärkas silmapilkselt üles.

“Ema, ma käisin Hiinas!” hüüdis Laura.

“Vaata vähem telekat!” naeratas ema ja andis Laurale moosisaia.

Jää nüüd sinagi Tsing-Tsangi ootama!

Valgusallikas

Ella Meeli Augusta Estonius 6. kl

Estonia Seltsi korraldatud Salme Reegi õhtujuttude võistlusel auhinnatud töö

Olen kirjanik. Mulle meeldib rannas jalutada. Eriti põnevad on rannaskäigud siis, kui leian midagi huvitavat. Tavaliselt saan sellest ka inspiratsiooni.

Ükskord, kui ma rannas jalutasin, nägin üles puude poole vaadates nende vahel mingit valgust. Lähemale jõudes hakkasin kuulma veevulinat. Läksin lähemale ja varsti nägin enda ees täiesti selge veega allikat. Kuid see ei olnud tavaline allikas. Sealt allika seest tuli valgust. Valgus oli kaugelt vaadates tugev, lähemale minnes aga nõrk. Kükitasin ja silmitsesin allikat üpris kaua.

Äkki hakkas allikast veepinnale tulema õhumullikesi. Mullid läksid aina suuremaks ja kui need juba päris suured olid, umbes nagu tavaline rannapall, hüppas allikast välja pisikese kehaga, kuid suure peaga olevus.

Olin lohedest lugenud ja teadsin üsna palju nende kohta. Kuid see, mis allikast tuli, ei olnud lohe. Midagi selle sarnast küll, aga mitte päris. Tean, et lohel on tiivad ja saba, kuid olevusel allika kaldal nimetatud asju ei olnud.

Sellel imelikul lohe moodi olevusel oli väike armas nõbinina ja suured rohelised silmad. Ta oli lillakasrohelist värvi ja tal oli väike juuksetutt peas. Ta käed ja jalad, kui neid nii nimetada saab, olid väga pisikesed, aga ta ise oli sama suur kui televiisor.

Olevus liigutas ja ma tõmbusin natuke eemale, kuid ta silmas mind ja tuli lähemale. Ma mõtlesin, et äkki pean surnut mängima, nii nagu karude puhul tegema peab, kuid kahtlesin selles.

Lõpuks jõudis ta minuni. Ta nuuskis ja nohises ja ma aevastasin. Kartsin natuke, kuid loomake ainult vaatas mulle silma ja aevastas. Hakkasin tema armsa järgitegemise peale naerma, ja kujutad sa ette! Loom naeris järgi. Ma hakkasin veel kõvemini naerma ja tema ka. Nii me naersime seal veel päris kaua, kuid äkki jäi ta vait.

Olevus vaatas mind ja seda nii armsalt, et ma ütlesin vaikselt: „Armsake!” Lohe moodi olevus kordas: „Almsake!” Sel hetkel tuli mulle pähe, et ma ei saa kogu aja kirjutada “olevus” ja “lohe moodi elukas”, vaid pean talle nime mõtlema. Muidugi teadsin juba, et hakkas sellest lohest kirjutama. Nime ei osanud ma kohe välja mõelda, kuid lõpuks tuli mulle pähe nimi Nora. See tundus hea nimi olevat. Ma ütlesin Norale, et see ta nimi on, ja ta tundus rõõmus olevat.

Me istusime maha ja jäime vaikseks. Äkki tõusis Nora püsti ja hakkas minema lõuna poole, vastupidiselt sellele, kust mina tulnud olin, nimelt põhja poolt. Ma hüüdsin teda, tema läks aina edasi. Läksin talle järele ja tundsin, et tagasi minna pole mõtet. Niisiis läksin ma edasi ja me jõudsime ühte metsa, kus puud olid nii kõrged, et nende tippe ei näinudki, ning põõsad nii madalad, et need ei ulatanud põlvedeni.

Natukese aja pärast jõudsime ühele lagendikule, kus ei olnud puid ja isegi põõsaid ei olnud silmapiiril näha. Ümberringi oli tühjus.

Nora jäi seisma ja vaatas üles. Tegin sedasama. Nägin väikest musta täppi, mis suurenes iga hetkega. Kuid enam ei olnud see must täpp, vaid lilla Nora moodi asi. Lõpuks see maandus ja Nora jooksis selle juurde.

Nagu ma mainisin, ei olnud Noral tiibu ja ta ei osanud lennata, aga sellel suuremal Nora moodi olevusel nimetatud omadus ja asjad olid. Nora jooksis selle tiibadega olevuse juurde ja kallistas seda. Oletasin, et see on ta ema. Nora ema oli temast endast viis korda suurem. Nora vaatas mu poole ja justkui kutsus mind. Ma lähenesin nendele. Siis jäin seisma ja Nora ema hakkas mulle avatud suuga lähenema. Tal ei olnudki nii suured ja teravad hambad, kui ma arvasin. Ta võttis minust hammastega kinni ja tõstis mu oma turjale, ning tegi Noraga sedasama. Seejärel astus ta paar sammu tagasi, võttis hoogu ja tõusis lendu. Ehmusin, kuid hirm läks varsti üle ja ma muutusin aina uimasemaks ja uimasemaks.

Ka sinul oleks nüüd vaja magama jääda. Kes teab. Äkki näed ka sina unes Norat koos oma emaga ja saad nendega lennata.

Head ööd!

Mirtel ja Muinasjuturaamatute Isa

Anna Kristin Peterson 6. kl

Elas kord väikses majas jõe ääres tilluke tüdruk Mirtel. Ühel suvisel päeval istus Mirtel jõe ääres ja vaatas imestusega muinasjuturaamatut. Ah, et miks ta imestusega vaatas? Muidugi selletõttu, et raamatulehtedel puudusid illustratsioonid ja jutudki olid kaotsi läinud. Ta avas lehekülje, kus oli olnud tema lemmikmuinasjutt Väikesest Merineitsist. Kuueaastasele Mirtlile tükkis vägisi nutt peale. Talle oli just sel leheküljel meeldinud see pilt, kus Merineitsi oli suures uhkes ballikleidis ja vaatas, kuidas prints teise naisega paari pandi. Mirtlile meeldisid tohutult ilusad kleidid. Tüdrukul endal polnud aga selliseid kleite kunagi olnud. Tema käis ringi kogu aeg ühe räbaldunud kleidiga, mis meenutas kartulikotti. Praegu tal seda kartulikotti seljas ei olnud, sest maja läheduses just tihti ei käidud ning ta oli hommikul jalga pannud vaid aluspüksid. Kui ta siin nüüd seda muinasjuturaamatut vaatas, kuulis ta väikeste tüdrukute naerukihinat. Ta vaatas enda ümber ringi ja märkas siis kaugelt tulemas Eevat ja Alexandrat. Need tüdrukud olid ainukesed, keda Mirtel tõsiselt ei sallinud. Ta teadis, et nad tulid halbade soovidega ja sellepärast otsustas ta, et peab midagi väga kiiresti ette võtma. Suures rabistamises kukkus ta lõpuks ülepeakaela jõkke.

Tundus, et Mirtli pisar oli nii paljugi muutnud. Vee all ei avanenud Mirtlile vaade mitte korallidest ja kaladest, vaid hoopis millestki muust. Tüdruku ees oli suur kullast loss, mida ümbritsesid valged roosid ja mille ukse ees seisis kaks hõbedasse rietatud meest. Need mehed läksid

Mirtli juurde ja palusid tal endile järgneda. Kuulekas Mirtel järgnes neile lossi. Loss oli seest just niisugune nagu plika oli arvanud üht korraliku lossi olevat: uhke valge trepp ja külgedel kaks suurt ust. Põrand oli loomulikult marmorist ja seintel olid suured pildid erinevatest muinasjututegelastest. Mirtel nägi pilti Tuhkatriinust, Vahvast rätsepast, Lumvalgekesest ja kõige paremal oli pilt Merineitsist. Mirtel läks pildile lähemale ja tahtis seda puudutada, kuid tänu sellele, et keegi tema nina eest mööda tuhises, ei saanud ta seda isegi korralikult vaadata. Kui tundmatu isik oli möödunud, sirutas Mirtel käe pildi poole, kuid pilti enam ei olnud. Väike tüdruk vaatas trepi suunas ja nägi, et trepist üles liugleval neiul olid kõik need seinapildid süles. Mirtel hakkas juba trepi juurde jooksmas, kuid kaks härrat, kes ta lossi olid juhatanud, haarasid tal käest kinni ja palusid endile jällegi järgneda. Mirtel järgnes neile kuulekalt, ja alles nüüd, kui noorhärрад talle selja keerasid, et ust avada, mõistis Mirtel, et need mehed ei olnud tavalised. Suurte siniste tiibade järgi mõistis Mirtel, et need mehed olid haldjad. Haldjad olid ka kõik ülejäänud, keda Mirtel nüüd nägi. Väiksed haldjanaised läksid Mirtli juurde ja andsid talle kuldseesse pakikesse mähitud eseme. Mirtel tegi paki ettevaatlikult lahti, ja ennäe imet: paki sees oli ilus roheline kalasaba. Mirtel võttis selle enda kätte ja üks haldjas soovitas tal seda endale sobitada. Mirtel toppis selle kiiresti jalga ja nagu võluväel tundis tüdruk kahe peenikese jala asemel ühte suurt. Mirtel vaatas üllatunult haldjate poole ja üks neist hakkas jutustama: “Meil oleks vaja taastada muinasjuturaamatud.” Teine haldjas ulatas jutustavale haldjale muinasjuturaamatu: “Nagu sa võib-olla märganud oled, on kõik muinasjuttudega täidetud raamatud vaid valgete lehtedega.” Haldjas näitas Mirtlile lehti ja tüdruk vastas:

“Jah, ma märkasin.” Haldjas andis raamatu jälle ära ja kõneles siis edasi: ”Eelmised muinasjututegelased hakkasid vähese palga pärast streikima, ja kuna palk ei tõusnud, lahkusid nad igaveseks. Nüüd oleks vaja meil need pildid uuesti salvestada, et lapsed saaksid muinasjuttudest taas kord rõõmu tunda.” Siis tegi haldjas ette eriti armsa näo ja ütles hellal toonil: ”Kas sa oleksid palun meie Merineitsi?” Haldjatüdruk oli lihtsalt nii armas, et Mirtel ei suutnud ei öelda. “Jah, eks ma siis olen nõus.” “Hurraa!” hüüdsid haldjad kooris. Siis lõi üks haldjatest oma kaht peenikest kätt kokku ja kaks hõbedasse rietatud haldjakest tulid jälle kohale. Seekord oli neil kaasas ka üks ratastoolike, sest Mirtel ei saanud selle sabaga ise kõndida. Nad palusid Mirtlil toolile istuda ja kui Mirtel oli end istuma sättinud, juhtisid nad ta jälle tuldud uksest tagasi eesruumi. Nad juhtisid Mirtli trepi juurde ja tõstsid trepist üles. Trepist paremal oli helesinine uks ja sealt nad sisse läksidki.

Ruum, kus Mirtel nüüd viibis, oli suhteliselt väike ja pime. Valgust oli vaid ruumi ühes nurgas, teises nurgas oli väike kraanikauss, mille juures seisis tüse haldjas. Mirtel oli arvanud, et kõik haldjad on väiksed ja peenikesed naisterahvad, kuid nagu praegu selgus, ei olnud see sugugi nii. Haldjas vaatas Mirtli poole ja ütles siis: ”Ah, et sina oled siis see viimane.” Haldjas võttis taskust välja märkmikukese ja tegi lahti viimase lehe. ”Nii, Vahva rätsep käis, Tuhkatriinu ka. Nõnda, olemas. Sa oled siis Merineitsi, eks ole?” küsis haldjas, ise samal ajal saia nosides. “Jah, küllap vist”, vastas Merineitsi. “Mina olen Diana, kui sind peaks huvitama. Olen siin grimeerija. Olen lõpetanud 70 kunstikooli.” Seda mainis Diana justkui mööda minnes, kuigi nupukas

Mirtel sai aru, et ta tahtis kiidelda. Diana võttis siis lauasahtlist välja harja ja muu, mida peaks vaja minema. Ta plaksutas oma pontsakaid käsi ja haldjahärrad viisid Merineitsi nurka, mis oli ainsana valgustatud. “Nii, Jüri ja Karl, teid mul enam praegu vaja ei ole, ”ütles Diana. Nad lahkusid, ja kui nad ukse olid sulgenud, alustas grimeeriija Mirtli kauniks tegemisega. Möödunud oli juba peaaegu et tund, kui Diana Mirtlile lõpuks teatas, et grimm on valmis. Mirtel võttis laualt roosa peegli ja imetles end. Ta oli endaga igatpidi rahul. Diana kammis Mirtli juuksed veel üle ja plaksutas siis taas käsi. Jüri ja Karl tulid tagasi ja kui nad Dianaga paar sõna olid vahetanud, läksid nad koos ratastoolis Mirtliga trepist jälle alla. Seekord läksid nad sisse aga teisest uksest. Selles ruumis oli üks suur laud. Lauas aga istus palju muinasjututegelasi. Merineitsi tundis ära ka nõi Ursula ja ka teised muinasjutukaaslased. Jüri ja Karl juhtisid ta laua juurde ja lahkusid siis ruumist. Kõik teretasid uut tegelast rõõmuga, ja kui kõik olid saanud veel natuke vestelda, tuli sisse üks äärmiselt ilus haldjaneiu. Tal oli seljas roosa kleit ja jalas hõbedased kingad. Tal oli peas kroon ja selle järgi sai Mirtel aru, et tegemist oli ehtsa haldjaprintsessiga. Printsess hakkas kõnelema: “Te kõik teate põhjust , miks me täna siin oleme. Seda ma siis enam ei seleta. Hea meelega seletaksin ma seda, kuidas käib pildistamine. Kõikidel muinasjuttudel on oma järjekorranumber. Kui kuulete, et hüütakse teie number, peate te kiiresti oma seltskonnaga minema sisse sellest suurest uksest. Kui teie muinasjutu pildistamine on läbi, ei tohi te veel ära minna. Siis on vaja kõik pildid ka suurde muinasjuturaamatusse sättida. Seda suurt muinasjuturaamatut nimetatakse Muinasjuturaamatute Isaks. Praegu on raamat kindlas kohas luku taga. Kordan üle, et pildid asetatakse raamatusse siis, kui

kõik muinasjutud on pildistatud. Järjekorranumbrid on kirjas suurel plakatil siin seinapeal.”

Nagu arvata võis, oli Väikese Merineitsi pildistamine viimane. Printsess lõi käsi paar korda kokku ja siis tuli uksest sisse suur hulk ülikondades haldjaid, kes kandsid lauale kõiksugu maiustusi ja suupisteid.

Seejärel plaksutas printsess taas käsi ja kelnerid lahkusid ning nende asemel tulid ruumi punastesse suvekleitidesse riietatud haldjalapsed. Nad koondusid kobarasse ja alustasid laulmisega. Lauldi nii Mozarti repertuaarist kui ka moodsamaid laule. Samal ajal sai ka tantsida ja lauamänge mängida. Aeg lendas linnutiivul ja varsti hüüti pildistamisele ka Merineitsi muinasjutukangelased. Mirtel aidati ruumi ja pildistamine läks lahti. Vahepeal oli vaja Mirtlit pildistada ka ballikleidis ja see oli tõeliselt raske, sest saba ei tohtinud ta samal ajal ära võtta. Tasakaalu säilitada oli nii raske, et Mirtel kukkus vahest isegi sada korda. Nalja sai igal juhul kõvasti. Kui naerust rōkkav seltskond pildistamisruumist väljus, seisis printsess juba Muinasjuturaamatute Isaga saalis. Nõid Ursula juhtis Mirtli ratastooliga jälle kuhugi laua juurde ja siis alustas printsess kõnega: ”Suur, suur tänu teile kõigile. Loodan, et tänane päev läks korda ja tuju on hea. Nüüd, enne kui me pildid raamatusse sätime, tahaksin ma üle anda paar tänukirja. Esimene tänukiri läheks söögiseltsile Vahvad Road.” Kõlas vali aplaus ja haldjad, kes olid road lauale toonud, läksid tänukirja vastu võtma. Seejärel printsess jätkas: “Teine tänukiri läheb ühele muinasjututegelasele. Meie ühine žürii valis täna välja ühe muinasjututegelase, kes oleks väärt seda tänukirja ja üht väikest

kingitust. See ei ole midagi suurt - väike tordike. Siiski võib see muinasjututegelane enda üle väga uhke olla. Nii, otsustasime, et seda auhinda oleks väärt Väike Mukk! “ Kõlas järjekordne aplaus ja suure turbaniga väike poiss läks auhinda vastu võtma. Merineitsi vaatas talle otsa ja armus temasse esimesest silmapilgust. Mirtel punastas ja Väike mukk pilgutab talle silma. Kui aplaus lõppes, hakkas printsess taas jutustama: ”Aga nüüd oleks vaja sättida pildid Muinasjuturaamatute Isa sisse. Esimesena on au seda teha tegelastel muinasjutust “Väike Merineitsi”. Selle järjekorra valisime me kusjuures loosiga.” Ursula juhtis Mirtli Muinasjuturaamatute Isa juurde ja nad võtsid kätte esimese pildi. Printsess luges kolmeni ja siis asetab nad pildi raamatusse. Mirtlil käis kõhust läbi meeldiv tunne. Jälle oli kuulda valju aplausi. Kui kõik pildid olid asetatud, anti neile üle nende palk. Palgaks ei olnud midagi muud kui üks raha sülitav tibu. Raha sülitab ta igal pühapäeval just nii palju, kui inimene on ära teeninud. Kui kõik muinasjutud olid raamatusse sättitud ja aplausid plaksutatud, kuulutas printsess muinasjutulise päeva lõppenuks.

Kõlas veel üks suur aplaus ja rõõmuhõikeidki oli kuulda. Mirtel eemaldas oma saba ja talle anti selga üks ilus helesinine kleidike ja pähe valge kübarake. Mirtel tänas viisakalt ning lahkus siis Muinasjuturiigist.

Eeva ja Alexandra olid juba jõe ääres. Mirtel võttis kiiresti maast muinasjuturaamatu ja jooksis tuppa. Kui Mirtel majja jõudis, ei suutnud ta vanemad oma silmi uskuda: nende tütrele oli seljas ilus sinine kleidike ja puruvaesel perel oli nüüd raha sülitav tibu.

Ühel päeval, kui juhtunust oli möödunud täpselt 20 aastat, helistas keegi uksekella. Mirtel arvas, et seal on järjekordne kosilane, kes teda endale naiseks palub. Ega see täiesti vale olnudki: ukse taga seisis mees, kelle nägu oli Mirtlile kusagilt tuttav. Mees laskus põlvele ja palus teda naiseks. Mirtel palus mõtlemisaega ja selle ta ka sai. Kolm päeva oli Mirtel üritanud välja nuputada, kus ta oli seda meest varem näinud, kuni ta ühel päeval täiesti juhuslikult nägi riulis muinasjuturaamatut. Siis torgatas talle pähe -Väike Mukk.

Järgmisel päeval tuli kosilane uuesti. Mirtel hüppas talle kohe sülle ja nõustus abielluettepanekuga. Nad abiellusid ja said seitse last. Kaks tibu sülitasid neile iga pühapäev rohkesti raha, sest nad olid selle lihtsalt oma headusega välja teeninud. Nüüd elavad nad uhkes mõisas jõe ääres, ja kui nad surnud ei ole, elavad nad tänini seal oma seitsme lapse ja kahe tibuga.

Kitsmehe pärandus

Eliis Vaino 6. kl

Mitte väga kaua aega tagasi elas üks tütarlaps. Ta nimi oli Mee. Ta elas põhjamaal, kus oli aasta läbi talv: päike paistis vaid kolm tundi päevas. Aga Meele meeldis päike väga. Ta oli päikese nappuse tõttu tihti stressis.

20. sünnipäevaks kinkisid sõbrad talvest tüdinud tütarlapsele reisi päikeselisele lõunamaale. Mee oli selle üle väga õnnelik. Ta sõitis päikesemaale üksi. Reis pidi kestma vaid kolm päeva. Mee oli leidnud külalistemaja ühes väikeses külas, kus ei olnud suuri kaubanduskeskusi ja rahvamasse. Sellest pidi saama võrratu puhkus.

Hommikul lennujaamas oli tüdruk väga põnevil. Kui ta lennukilt maha astus, hingas ta sügavasti sooja suveõhku oma põhjamaisesse kehasse. Mee oli tohutult õnnelik, et lõpuks oli saabunud temalegi suvi. Lennujaamast lahkudes võttis ta suuna bussijaama, et sõita külla, mida tüdruk juba ette armastama oli hakanud.

Bussis oli suhteliselt kitsas. Sinna oli end sisse pressinud poole rohkem inimesi, kui oli kohti. Ent ega kõik reisijad inimesed polnud, Mee kõrval oli end sisse seadnud üks kits. Meele tundus see kits üksinda reisivat. Bussitais inimesi ei pannud looma üldse tähele, nad võtsid seda kui täiesti tavalist asja, et nendega koos kits sõidab. Mee oleks küsinud kitse kohta oma kõrval istuvalt memmelt, kes tundus üsna jutukas, ent ta ei söandanud seda teha, sest kits vahtis pidevalt Mee igat liigutust. Meel tekkis tunne, nagu oleks kits inimene ja mõistaks inimeste juttu või lausa suudaks nende mõtteid lugeda.

Kits astus Meega maha samas peatuses. Kitseke pööras vasakule, kus lokkas lõputu sidrunipuudeväli. Mee pööras teisele poole, kus oli küla keskus uhke kirikuga ja sinna poole näitas ka külalistemaja silt.

Mee tuba oli mõnusalt avar ja suure aknaga, toast oli vaade otse sidruniväljale. Mee pakkis oma asjad lahti ja jalutas külale tiiru peale. Järsku astus ühe maja tagant välja seesama kits. Ta jäi keset teed seisma ja põrnitses Meed. Mee proovis sellest mitte välja teha ning möödus kitsest. Kits jäi talle järele vahtima.

Järgmisel päeval toimus linna keskel laat. Mee otsustas sellest osa võtta. Üks mees müüs sidrunimahla. Sidrunimahla pudelite siltidel oli sama talu pilt, mis paistis tema toa aknastki. Ta ostis endale sidrunimahla ja jäi mehega juttu puhuma. Mees oli umbes 80-aastane, väikeste ümmarguste prillide ja kitsehabemega. Mees väitis end olevat tolle talu peremees. Ta kutsus Mee õhtusöögile. Mee nõustus. Kui ta tagasi oma toa juurde jalutas, mõtles Mee mehele. Mehe pilk tundus tüdrukule tuttav, ent ta ei suutnud välja mõelda, kellega mees sarnaneda võiks. Kui Mee oli oma tuppä jõudnud, otsustas ta küsida külalistemaja perenaiselt kummalise mehe kohta.

„Ta on kummaline härra...“ alustas perenaine, ent pidi ka kohe lõpetama, sest telefon helises.

Saabus õhtu. Kui Mee talu poole jalutas, ei saanud ta ikka aru, kellega härra sarnases. Poole tee peal tuli talle vastu jälle seesama kits. Mee võpatas. Kits vaatas seekord Meed hoopis teise pilguga. Sellise sõbraliku ja lahkemaga kui enne. Kits jooksis ruttu tallu. Kui Mee oli ehmatuses taastunud, jätkas ta teed. Ent kõhklevamal sammul.

Seesama härra istus tugitoolis, kui Mee saabus.

„Tore, et tulla said,“ ütles härra.

„Sa tundusid enne nii ehmunud, kas juhtus midagi?“ küsis härra.

„Kus sa... Kas sa...“ üritas Mee küsida.

„Kas sa siis enne aru ei saanud, et ma saan ka kits olla? Mulle tundus, et sa said sellele juba laadal pihta,“ vastas kitsmees.

Mees ja Mee rääkisid terve õhtu. Kui Mee ütles, et ta peaks koju hakkama minema, pakkus mees talle ühte kokkulepet.

„Ma olen juba vana mees, aga lapsi mul pole ja seda uhket sidrunipuudevälja pole mul kellelegi pärandada. Mul on sulle ettepanek. Ma annan sulle kolm sidrunit. Need on võlusidrunid. Kui sul on soov, siis keeda endale teed, pigista igast sidrunist tilk tee sisse ja joo tee ühe sõõmuga ära. Siis sinu soov täitub.“

„Aga mida ma siis tegema pean?“

„Palun hoolitse minu sidrunipuude eest. Kui sa peaksid unustama minu puud, kuivavad ka sidrunid.“

Mee nõustus. Ta jalutas tagasi, taskus sidrunid ja süda kerge, sest nüüd täituvad kõik tema soovid. Juba toas soovis ta seda, et ta võiks kogu oma elu nüüd sel soojal maal elada. Kogu tee korraga ära joomine kõrvetas küll suud, ent nüüd näeb ta kogu aeg päikest.

Nüüd elas Mee soojal maal aasta läbi ning ta oli väga rikas. Ta oli palganud puude eest hoolitsema professionaalid. Mee ei kasutanud enam võluvilju, sest ta oli õnnelik ja rikas, ja tänapäeval on vähe, mida osta ei saa.

Kuigi puude eest hoolitseti erinevate moodsate väetiste ja masinatega, hakkasid need siiski norgu vajuma, sest tundsid puudust armastusest ja sellest, et keegi nendega räägiks.

Ühel ööl langesid kõikidel puudelt lehed ja puud surid. Kogu Mee varandus hävines. Ühe ööga oli ta maailma kõige vaesem inimene, ka ükski tema sõber ei tahtnud temaga suhelda. Nad kõik läksid uut rahakat sõpra otsima.

Mee otsustas minna külla, kus ta oli tutvunud mehega, kes oli ta nii rikkaks teinud. Ta kõndis 12 ööd ja päeva, kuni ta külani jõudis. Mee läks selle talu juurde, kus oli kitsmees elanud. Maja oli veel püsti. Mee läks majja ja jäi kohe magama, sest oli käimisest nii väsinud. Järgmisel päeval surnud puude vahel jalutades märkas Mee, et surnud puude vahelt on maapõuest nina välja pistnud uus puuke. Mee oli väga õnnelik, et talle oli uue puuga antud uus võimalus.

Ta asus vanasse tallu elama ning hoolitses uute puude eest, mida oli peagi sama palju kui vanasti.

Fantoom

Ella Meeli Augusta Estonius, 6. kl

Tähekeste jubejuttude võistlusel auhinnatud töö

Neiu Hanna-Liina valmistus just linnahalli uue muusikali proovi minema. Ta värvis parajasti huuli, kui äkki keegi tema uksele koputas. Hanna-Liina läks ust avama. Ta tegi oma kolme lukuga ukse lahti ja vaatas uksest välja. Kedagi ei olnud. Hanna-Liina mõtles, et tema kõrvad hakkavad lihtsalt vanaks jääma.

Natukese aja pärast, kui ta ripsmetele viimast lihvi andis, koputas keegi jälle uksele. Seekord oli seda selgemini kuulda. Neiu võpatas ja ripsmetušš läks laiali. Ta läks ust avama. Jällegi, pärast kolme lukuga ukse lahti keeramist, ei olnud ukse taga mitte kedagi. See oli küll imelik, aga Hanna-Liina ajas selle jälle oma kõrvade süüks. Ta arvas, et ta on muusikalides liiga palju valju häälega laulnud, selle tõttu poolkurdiks jäänud ning kõik see on vaid ettekujutuse vili.

Ta läks tagasi vannituppa ja pühkis laiali läinud ripsmetuši silmade alt ära. Tüdruk oli just uut kihti panemas, kui uksekell helises. Seekord ei olnud mingit kahtlust: keegi pidi ukse taga olema. Hanna-Liina läks oma kolme lukuga ust avama. Jah. Seekord oli seal keegi. Keegi pika keha, valge näo ja musta mantliga. Hanna-Liina ehmus.

Tema kõrvades hakkas pinisema. Ta kuulis, et tema selja taga oleks nagu vaas kamina pealt alla kukkunud. Vähemalt kostis sealt klirisev heli. Hanna-Liina ei julgenud taha vaadata. Ta mõtles, et äkki teeb see "keegi" midagi. Midagi jubedat. Liikumine oleks riskantne. Nüüd kuulis ta juba hääli. Tüdruk värises.

„Hanna-Liina! Hanna-Liina! See olen mina! Mina, Hanna-Liina. Mikk. Mikk Saar.” Hanna-Liina oli minestanud. Ta oli pikali ukse juures maas ja tema kohale kummardus Mikk, kes ütles: „Sa olid minestanud. Ma tulin sulle ütlema, et oled proovi hilinenud.” „Oeh, olen või? Ma siis kujutasin endale ette...” ütles Hanna-Liina. „Mida? Mida sa endale ette kujutasid?” päris Mikk. „Fantoomi!” vastas Hanna-Liina.